

Projecte deslocalitzat

AINARA ELGOIBAR GOLD 20

Ainara Elgoibar (Mungia, 1975) viu i treballa entre Bilbao i Barcelona. Llicenciada en Direcció i Administració d'Empreses per la Universitat de Deusto, el 2005 va decidir reorientar la seva carrera professional i cursar estudis superiors de Belles Arts a la Universitat de Barcelona, amb estades a Nova York (The Cooper Union) i Manchester (Manchester Metropolitan University). El treball d'Elgoibar s'ha centrat en la idea de còpia com a repetició que per ella mateixa es diferencia respecte d'un original llunyà que es vol restituir. Els seus objectes d'estudi principals són la música pop i els rituals de consum que l'envolten. Recentment ha centrat l'interès en l'activitat industrial i en les formes en què es produeix la seva imatge.

Gold 20 és el projecte amb què Ainara Elgoibar ha guanyat una de les dues beques dins la categoria de projectes deslocalitzats de BCN Producció 2013. La peça central del projecte és un documental industrial sobre el procés de producció del Gold 20, un tipus de vidre daurat, sense or, que va crear fa poc la planta de Guardian Industries a Tudela (Navarra) i que s'utilitza principalment en arquitectura d'alta gamma. El Gold 20 es presenta com una de les diferents opcions cromàtiques d'un determinat tipus de vidre. El color, daurat, és ornamental.

El projecte reprèn la tradició artística del documental industrial, del qual esmentarem com a referència la pel·lícula de Néstor Basterretxea, en col·laboració amb Jorge Oteiza, *Operación H* (1963). Aquest tipus de documental està connectat amb una gran varietat de treballs en el context de l'art contemporani que exploren allò que s'amaga darrere diferents objectes de consum i els seus processos, i que abracen un cert fetixisme del procés productiu. Però aquest projecte va un pas més enllà, ja que documenta no tan sols el procés de producció d'aquest vidre, sinó també l'experiència que suposa entrar en una fàbrica amb equips d'àudio i vídeo. El projecte origina un seguit de materials que es desplacen entre el context artístic i l'industrial, alhora que compleixen diferents funcions i es *re-signifiquen* a cada moment.

El procés de treball del projecte va començar l'any 2011 arran de l'amistat d'Elgoibar amb un dels treballadors de l'empresa, i està marcat per diverses fases: en primer lloc, un intercanvi informal d'idees, seguit de la sol·licitud d'unes mostres per poder anar treballant –proves que Elgoibar va fotografiar i que l'empresa es va interessar per incorporar al catàleg d'imatges que publica via web (i, per tant, comercial) i a determinades presentacions del producte a clients potencials. Aquesta col·laboració, basada en l'interès mutu i l'intercanvi, ens parla del potencial, i l'atractiu, de l'objecte artístic més enllà del seu propi context, de la possibilitat que té de representar (i crear) un valor.

Tot aquest procés va estar marcat per una relació cordial que, arribat el moment del rodatge –quan tres persones alienes a l'empresa van entrar a la planta amb dues càmeres i un equip d'àudio–, va canviar: la càmera personifica una perillositat lligada a la imatge. Aquesta és perillosa pel que fa al contingut, ja que revela l'objecte d'interès, ja sigui dels rivals directes de mercat o de l'exposició pública. A partir d'aquí es va desenvolupar un diàleg al voltant dels continguts, de què es pot mostrar i què no, a la recerca d'un equilibri entre els diferents interessos que donen vida al projecte. Per a Ainara Elgoibar, sempre ha estat important arribar a un acord quant als continguts, de manera que si hi hagués hagut algun material que, després de visionar-ne el resultat i pels motius que fos, l'empresa hagués decidit que no es podia utilitzar, s'hauria mantingut a la pel·lícula alterant-lo de manera que no s'hagués pogut llegir, però l'absència del qual s'hi hagués reconegut. Una forma més de visibilitzar la relació entre el que és comercial i el que és artístic, entre els interessos formals i la realitat del mercat.

En definitiva, aquest projecte cavalca entre dues realitats i, com a tal, es mostrarà en diferents situacions. La primera serà el 16 de gener al Col·legi Oficial d'Arquitectes Basconavarres (COAVN), amb seu a Bilbao. Els arquitectes són els clients finals del producte, i aquest col·legi és el més proper a la planta on es produeix el vidre. En aquesta exposició, la pel·lícula es presenta acompanyada per una sèrie de treballs realitzats amb aquest producte: maquetes i intervencions a les instal·lacions del COAVN que es pregunten sobre implicacions ideològiques i formals en l'ús d'un vidre d'aquestes característiques, més enllà del discurs centrat en la funcionalitat i l'eficiència del producte. Una segona presentació tindrà lloc el 18 de febrer al Museu d'Art Contemporani de Barcelona (MACBA), on es projectarà el documental acompanyat per una reflexió sobre les implicacions del seu procés de producció i exposició, i inclourà aspectes relacionats amb la primera presentació al COAVN.

